

I

Schemerdagen

*Mijn Parijs is een land waarin schemerdagen
Opgaan in roerige nachten van zwart en goud;
De onthuilende ochtend is er dan wel koud:
Ach, maar die gouden nachten, en dat geurige behagen!*
– Arthur Symons, 'Parijs'

De gouden vloertegels glansden onder het licht van de schitterende kroonluchter die druppeltjes licht verspreidde, als sneeuwvlokken die van een boomtak werden geschud. De muziek was zacht en zoet en zwol aan toen James uit de menigte dansers stapte en zijn hand naar Cordelia uitstak.

'Dans met me,' zei hij. Hij was knap in zijn geklede zwarte jas die het goud van zijn ogen en de scherpte van zijn jukbeenderen benadrukte. Zijn zwarte haar hing voor zijn ogen. 'Je ziet er mooi uit, Daisy!'

Cordelia pakte zijn hand. Terwijl hij haar meetrok naar de dansvloer, draaide ze haar hoofd en ving een glimp van hen tweeën op in de spiegel aan de andere kant van de balzaal, James in het zwart en zij in een gewaagde jurk van robijnrood fluweel. James keek naar haar... of toch niet. Nee, hij keek door de zaal naar een bleek meisje in een ivoorwitte jurk, met haar in de kleur van roomwitte rozenblaadjes, en zij keek terug.

Grace.

'Cordelia!' Haar ogen schoten open bij het horen van Matthews stem. Cordelia legde met een duizelig gevoel haar hand tegen de

wand van de kleedkamer om zichzelf te ondersteunen. De dagdroom – dagmerrie? Zo aangenaam was hij uiteindelijk niet geweest – had levensecht geleken. ‘Madame Beausoleil vraagt of je assistentie nodig hebt. Ik zou natuurlijk,’ voegde hij er ondeugend aan toe, ‘ook zelf kunnen assisteren, maar dat zou schandalig zijn.’

Cordelia glimlachte. De meeste mannen gingen zelfs met hun eigen echtgenotes of zussen niet mee naar het atelier van een jurkenmaakster. Toen ze hier eergisteren voor het eerst heen waren gegaan, had Matthew de Glimlach ingezet en madame Beausoleil ingepalmd zodat ze hem bij Cordelia had laten blijven. ‘Ze spreekt geen Frans,’ had hij gelogen, ‘en zal mijn hulp nodig hebben.’

Maar hem de winkel in laten was nog tot daaraan toe. Hem de paskamer in laten, waar Cordelia net klaar was met het aantrekken van een stijlvolle roodfluwelen jurk, zou inderdaad *un affront et un scandale!* zijn, vooral in een etablissement zo exclusief als dat van madame Beausoleil.

Cordelia antwoordde dat alles goed ging, maar even later werd er op de deur geklopt en verscheen een van de modistes met een knopenhaakje. Ze viel de sluitingen op de achterkant van Cordelia’s jurk aan zonder dat ze daar instructie voor nodig had – ze had dit overduidelijk eerder gedaan –, trekkend en duwend alsof Cordelia een etalagepop was. Even later – met haar jurk dichtgeknoopt, haar buste opgestuwd en haar rokken gedrapeerd – werd Cordelia de hoofdruimte van de jurkenmakerij in getroond.

Het was een gebakje van een winkel, helemaal lichtblauw en goud als een aards paasei. Bij hun eerste bezoekje was Cordelia geschokt en tegelijkertijd gecharmeerd geweest toen ze zag hoe ze hun waren etaleerden: modellen – lang, slank en chemisch blond – paradeerden door de winkel, en genummerde zwarte linten om hun hals gaven aan welk model jurk ze showden. Achter een kanten gordijn was een kamer met een zee aan stoffen waaruit je kon kiezen: zijde en fluweel, satijn en organza. Toen Cordelia naar die schatkist was geleid, had ze in stilte Anna bedankt voor haar modesjes: ze had het kant en de pastelkleuren weggewuifd en was snel doorgelopen naar dingen waarvan ze wist dat die beter bij haar pasten. In slechts een paar dagen hadden de naaisters gemaakt wat

ze had besteld, en nu was ze teruggekomen voor het doorpassen van de voltooide jurken.

En als ze op Matthews gezicht kon afgaan, had ze goed gekozen. Hij zat in een vergulde stoel met zwart-witte bekleding en had een boek – het schandalig gewaagde *Claudine à Paris* – op zijn knie liggen. Toen Cordelia de kleedkamer uit kwam en voor de driedelige spiegel ging staan, keek hij op en werden zijn groene ogen donkerder.

‘Je ziet er mooi uit.’

Heel even sloot ze bijna haar ogen. *Je ziet er mooi uit, Daisy*. Maar ze zou niet aan James denken. Niet nu. Niet nu Matthew zo aardig was om haar het geld te lenen voor deze kleren (ze was uit Londen vertrokken met slechts één jurk en wilde dolgraag weer iets schoons aan). Ze hadden immers allebei beloften gedaan. Matthew zou niet overmatig drinken terwijl ze in Parijs waren, en Cordelia zou zichzelf niet bestraffen met duistere gedachten over haar falen: gedachten over Lucie, over haar vader, over haar huwelijk. En sinds ze hier waren, had Matthew nog geen glas wijn aangeraakt.

Ze zette haar melancholie van zich af, glimlachte naar Matthew en richtte haar aandacht op de spiegel. Ze herkende zichzelf bijna niet. De jurk was op maat gemaakt, met een gewaagd lage halslijn, terwijl de rokken strak om haar heupen lagen voordat ze uitwaaierden als de steel en blaadjes van een lelie. De mouwen waren kort, met ruches. De tekens op haar armen staken opvallend zwart af tegen haar lichtbruine huid, al zouden haar onzichtbaarheidsrunen ze voor aardse ogen verbergen.

Madame Beausoleil, met haar salon aan de Rue de la Paix, waar de beroemdste jurkenmakers ter wereld gesitueerd waren – het House of Worth, Jeanne Paquin –, was volgens Matthew goed bekend met de schaduwwereld. ‘Hypatia Vex winkelt nergens anders,’ had hij Cordelia bij het ontbijt verteld. Madames eigen verleden was in diep mysterie gehuld, en dat vond Cordelia heel Frans van haar.

Er zat heel weinig onder de jurk; het was kennelijk de mode in Frankrijk dat jurken de contouren van het lichaam volgden. Hier werden dunne baleinen in de stof van het lijfje verwerkt. De jurk werd bij de boezem bijeengehouden met een rozet van zijdebloe-

men; de rokken waaierden onderaan uit met ruches van goudkleurig kant. De rug was laag uitgesneden en toonde de welving van haar ruggengraat. Het was een kunstwerk, deze jurk, en dat vertelde ze madame Beausoleil (in het Engels, terwijl Matthew vertaalde) toen de vrouw met een speldenkussen in de hand kwam aandraven om de resultaten van haar werk te bekijken.

Ze grinnikte. 'Mijn werk is heel gemakkelijk,' zei ze tegen Matthew. 'Ik hoef alleen maar de grote schoonheid te benadrukken die uw echtgenote al bezit.'

'O, ze is mijn echtgenote niet,' zei Matthew, en zijn groene ogen fonkelden. Hij vond niets leuker dan de schijn van schandaal. Cordelia trok een gezicht naar hem.

Cordelia moest het haar nageven: madame knipperde niet eens met haar ogen. Of misschien was het gewoon iets Frans. '*Alors,*' zei ze. 'Ik heb maar zelden de kans om zo'n natuurlijke en ongewone schoonheid te kleden. Hier is de mode geheel en al op blondines ingesteld, maar blondines kunnen een kleur als deze niet dragen. Dit is bloed en vuur. Te intens voor een lichte huid en licht haar. Bij hen passen kant en pastel, maar juffrouw...'

'Juffrouw Carstairs,' zei Cordelia.

'Juffrouw Carstairs heeft perfect gekozen wat bij haar past. Als u een kamer binnenstapt, mademoiselle, zullen alle ogen op u gericht zijn, als motten naar een kaarsenvlam.'

Juffrouw Carstairs. Cordelia was nog niet zo heel lang mevrouw Cordelia Herondale. Ze wist dat ze zich niet aan die naam moest hechten. Het zou pijn doen om hem te verliezen, maar dat was zelfmedelijden, hield ze zichzelf streng voor. Zij was een Carstairs, een Jahanshah. Het bloed van Rostam stroomde door haar aderen. Zij zou zich kleden in vuur als ze dat wilde.

'Zo'n jurk verdient opsmuk,' zei madame peinzend. 'Een halsnoer van goud met robijnen. Dit is een mooi dingetje, maar veel te klein.' Ze tikte tegen het gouden hangertje om Cordelia's hals: een wereldbolletje aan een gouden kettinkje.

De ketting was een geschenk van James geweest. Cordelia wist dat ze hem zou moeten afdoen, maar daar was ze nog niet klaar voor. Op de een of andere manier leek dat een definitiever gebaar

dan het doorhalen van haar huwelijksrune.

‘Ik zou graag robijnen voor haar kopen, als ze me dat toestond,’ zei Matthew. ‘Helaas weigert ze dat.’

Madame keek verwonderd. Als Cordelia Matthews maitresse was, zoals de vrouw overduidelijk had geconcludeerd, waarom sloeg ze dan juwelen af? Ze gaf Cordelia een klopje op de schouder, uit medelijden met haar gebrek aan zakelijk inzicht. ‘Er zijn een aantal uitstekende juweliers langs de Rue de la Paix,’ zei ze. ‘Misschien dat u van gedachten verandert als u bij hen in de etalage kijkt.’

‘Misschien,’ zei Cordelia, die de neiging onderdrukte om haar tong naar Matthew uit te steken. ‘Op het ogenblik moet ik me concentreren op kleding. Zoals mijn vriend al uitlegde, is mijn valies onderweg kwijtgeraakt. Zou u mijn jurken vanavond bij Le Meurice kunnen laten bezorgen?’

‘Natuurlijk, natuurlijk.’ Madame knikte en trok zich terug naar een toonbank aan de andere kant van de kamer, waar ze met potlood getallen begon te noteren op een verkoopbon.

‘Nu denkt ze dat ik je maitresse ben,’ zei Cordelia tegen Matthew, met haar handen in haar zij.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dit is Parijs. Maitresses zijn hier alledaagser dan croissants en onnodig kleine kopjes koffie.’

Cordelia snoof en stapte de kleedkamer weer in. Ze probeerde niet te denken aan de prijs van de kledingstukken die ze had besteld. Rood fluweel voor koude avonden, en nog vier andere: een zwart-wit gestreepte wandeljurk met bijpassend jasje, een smaragd-groene satijnen jurk afgezet met *eau de Nil*, een gewaagde zwart-satijnen avondjapon en een koffiekleurige zijden jurk met gouden linten. Anna zou blij zijn, maar het zou Cordelia al haar spaargeld kosten om Matthew terug te betalen. Hij had aangeboden de kosten op zich te nemen, aangevoerd dat het voor hem geen probleem was – kennelijk hadden zijn grootouders aan vaderskant Henry een heleboel geld nagelaten –, maar Cordelia kon zichzelf niet toestaan dat aan te nemen. Ze had al genoeg van Matthew gekregen.

Toen ze haar oude jurk weer aanhad, keerde Cordelia terug naar Matthew in de salon. Hij had al betaald en madame had bevestigd dat de jurken die avond zouden worden bezorgd. Een van de model-

len knipoogde naar Matthew toen hij Cordelia de winkel uit leidde en ze de drukke Parijse straten weer op gingen.

Het was een heldere, zonnige dag. In Parijs had het niet gesneeuwd deze winter, zoals in Londen, en het was fris maar licht op straat. Cordelia vond het prima om terug te wandelen naar het hotel in plaats van een *fiacre* aan te houden (het Parijse equivalent van een huurrijtuig). Matthew, met zijn boek in de zak van zijn overjas, ging nog steeds door over haar rode jurk.

‘Je zult echt stralen bij het cabaret!’ Matthew vond kennelijk dat hij een overwinning had behaald. ‘Niemand zal nog naar de artiesten kijken. Of nou ja, die artiesten zullen wel knalrood geverfd zijn en duivelshoortjes op hun hoofd dragen, dus misschien dat die ook enige aandacht trekken!’

Hij glimlachte naar haar; de Glimlach, die waarvan de strengste zuurpruim in boter veranderde en waardoor sterke mannen en vrouwen in huilen uitbarstten. Cordelia zelf was er ook niet immuun voor. Ze grijnsde terug.

‘Zie je?’ zei Matthew met een weids gebaar naar het uitzicht: de brede Parijse boulevard, de kleurrijke zonneschermen van de winkels, de cafés waar vrouwen met prachtige hoeden en mannen in gestreepte broeken opwarmden met bekers dikke, warme chocolademelk. ‘Ik had beloofd dat je je zou vermaken!’

Had ze zich vermaakt? Cordelia wist het niet zeker. Misschien wel. Tot nu toe had ze het grotendeels voor elkaar gekregen om niet te denken aan alle manieren waarop ze iedereen van wie ze hield zo ontzettend had teleurgesteld. En dat was immers de hele opzet van deze reis geweest. Als je alles kwijt was, zo redeneerde ze, dan was er geen reden meer om niet elk klein geluk dat je kon vinden te omarmen. Dat was toch Matthews filosofie? Dat was toch waarom ze met hem was meegegaan?

Een vrouw aan een tafeltje bij een café, met een hoed vol struisvogelveren en zijden rozen, keek glimlachend tussen Matthew en Cordelia heen en weer; met goedkeuring voor de jonge liefde, nam Cordelia aan. Maanden geleden zou ze hebben gebloed, maar nu glimlachte ze gewoon. Wat maakte het uit als mensen verkeerde conclusies over haar trokken? Elk meisje zou geluk hebben met

Matthew als beau, dus voorbijgangers mochten denken wat ze wilden. Zo redde Matthew zich immers ook: door er totaal niet mee te zitten wat anderen dachten, door gewoon zichzelf te zijn, en het was onvoorstelbaar met hoeveel gemak hij zich door de wereld bewoog.

Ze betwijfelde of ze de tocht naar Parijs zonder hem had kunnen afleggen in de toestand waarin ze had verkeerd. Hij had ervoor gezorgd dat ze – doodop en gapend – van het treinstation naar Le Meurice waren gekomen, waar hij jolig had gegrapt met de receptionist. Je zou haast denken dat hij de reinsnacht op een donzen matras had doorgebracht.

Ze hadden tot in de middag uitgeslapen die eerste dag (in de twee aparte slaapkamers van Matthews suite, met een gezamenlijke zitkamer ertussen) en Cordelia had gedroomd dat ze al haar zonden op tafel had gegooid voor de receptionist van Le Meurice. *U moet weten dat mijn moeder op het punt staat een baby te krijgen en ik ben er misschien niet bij als het zover is, omdat ik aan de boemel ben met de beste vriend van mijn echtgenoot. Vroeger was ik de drager van het mythische zwaard Cortana; misschien kent u het uit La Chanson de Roland? Ja, nou, ik bleek niet waardig genoeg om het te dragen en gaf het aan mijn broer, wat hem trouwens ook meteen potentieel aan dodelijk gevaar blootstelt van niet slechts één, maar twee heel machtige demonen. Ik had eigenlijk de parabatai van mijn beste vriendin zullen worden, maar nu kan dat niet meer. En ik liet mezelf denken dat de man van wie ik hou misschien ook van mij hield, en niet van Grace Blackthorn, al was hij altijd heel direct en eerlijk over zijn liefde voor haar.*

Toen ze opkeek, zag ze dat de receptionist het gezicht van Lilith had, met krioelende zwarte slangen in plaats van ogen.

Voor mij heb je het in elk geval wel goed gedaan, liefje, zei Lilith, en Cordelia was wakker geworden met een gil die nog minuten door haar hoofd had gegalmd.

Toen ze later opnieuw wakker werd, bij het geluid van een bediende die de gordijnen opende, keek ze verwonderd naar de heldere dag, de daken van Parijs die zich naar de horizon uitstrekten als soldaten in het gelid. In de verte verrees de Eiffeltoren opstandig tegen een stormblauwe hemel. En in de kamer ernaast wachtte Matthew, die haar mee wilde nemen op avontuur.

De twee dagen erna hadden ze samen gegeten – eenmaal bij het schitterende Le Train Bleu in het Gare de Lyon, waar Cordelia van ondersteboven was geweest: zo mooi, alsof je dineerde in een geslepen saffier – en door de parken gewandeld, en gewinkeld: overhemden en pakken voor Matthew bij Charvet, waar Baudelaire en Verlaine hun kleren hadden gekocht, en jurken en schoenen en een jas voor Cordelia. Ze had er een stokje voor gestoken toen Matthew hoeden voor haar wilde kopen. Er moesten ergens grenzen liggen, had ze hem verteld. Hij opperde dat die grens dan moest liggen bij paraplu's, die essentieel waren bij fatsoenlijke kleding, en bovendien dienstdeden als nuttig wapen. Toen ze moest giechelen, had ze verbaasd geconstateerd dat lachen fijn voelde.

Misschien nog wel het verrassendst, Matthew had zich aan zijn belofte gehouden, en meer nog: hij dronk geen druppel alcohol. Hij weerstond zelfs de afkeurende fronsen van obers als hij wijn bij hun maaltijden afsloeg. Op basis van haar ervaring met haar vaders drankgebruik had Cordelia verwacht dat hij zich ziek zou voelen door het gebrek aan alcohol, maar het tegendeel leek het geval. Matthew was energiek en helder geweest en had haar meegesleept naar alle trekpleisters in Parijs: musea, monumenten, tuinen. Het voelde allemaal heel volwassen en mondain, en dat was waarschijnlijk ook de bedoeling.

Nu keek ze naar Matthew en dacht: hij ziet er gelukkig uit. Oprecht, gewoon gelukkig. En als deze trip naar Parijs dan niet háár redding zou zijn, kon ze er in elk geval voor zorgen dat het de zijne was.

Hij pakte haar arm om haar langs een kapotte stoeptegels te helpen. Cordelia dacht aan de vrouw bij het café, die zo glimlachend naar hen had gekeken met het idee dat ze een verliefd stel waren. Ze moest eens weten dat Matthew nog niet één keer zelfs maar had geprobeerd haar te kussen. Hij was het toonbeeld van een beheerste heer geweest. Eén of twee keer, toen ze elkaar welterusten wensten in de hotelsuite, had ze gedacht een bepaalde blik in zijn ogen te zien, maar misschien verbeeldde ze zich dat? Ze wist niet helemaal zeker wat ze had verwacht en ook niet wat ze zelf vond van... nou, van alles eigenlijk.

‘Ik vermaak me kostelijk,’ zei ze nu en ze meende het. Ze wist dat ze hier gelukkiger was dan ze in Londen zou zijn geweest, waar ze zich zou hebben teruggetrokken in het huis van haar familie in Cornwall Gardens. Alastair zou zijn best hebben gedaan om aardig te zijn, en haar moeder zou geschokt en in de rouw zijn geweest, en Cordelia zou hebben geprobeerd onder dat alles staande te blijven en dood hebben gewild.

Dit was beter. Ze had een kort briefje verstuurd via de telegrafeerdienst van het hotel om haar moeder en broer te laten weten dat ze voor haar lentegarderobe aan het winkelen was in Parijs, onder begeleiding van Matthew. Ze vermoedde dat ze dat wel vreemd zouden vinden, maar in elk geval niet alarmerend, hoopte ze.

‘Maar ik ben nieuwsgierig,’ ging ze door. Ze waren bijna bij het hotel met zijn enorme façade, talloze smeedijzeren balkons en lichten die door de ramen naar buiten schenen en een gloed over de winterse straat verspreidden. ‘Je had het erover dat ik zou stralen bij het cabaret? Welk cabaret, en wanneer gaan we?’

‘Vanavond, toevalligerwijs,’ zei Matthew, die de hoteldeur voor haar opende. ‘We reizen samen naar het hart van de hel. Ben je ongerust?’

‘Totaal niet. Ik ben alleen maar blij dat ik een rode jurk heb gekozen. Past goed bij de gelegenheid.’

Matthew lachte, maar Cordelia vroeg zich toch af: samen naar het hart van de hel reizen? Wat kon hij daar in vredesnaam mee bedoelen?

Ze vonden Lucie de volgende dag niet.

De sneeuw was niet blijven liggen en in elk geval waren de wegen vrij. Balios en Xanthos draafden voort tussen de kale heggen en hun adem vormde witte wolkjes in de lucht. Ze bereikten Lostwithiel, een klein dorp in het binnenland, midden op de dag, en Magnus ging een pub in die de Wolfswortel heette om navraag te doen. Hij kwam hoofdschuddend weer naar buiten, en hoewel ze desondanks doorreden naar het adres dat hij eerder had gekregen, bleek dat de ruïne van een boerderij met een half ingestort dak.

‘Er is nog een andere mogelijkheid,’ zei Magnus, terwijl hij weer in

de koets klom. Fijne sneeuwvlokjes, waarschijnlijk van de resten van het dak gewaaid, zaten in zijn zwarte wenkbrauwen. 'Ergens in de afgelopen eeuw heeft een mysterieuze heer uit Londen een verval- len oude kapel gekocht op Peak Rock, in een vissersdorp dat Polperro heet. Hij heeft het gerenoveerd en verlaat het zelden. Plaatselijke benedenlingentongen beweren dat hij een heksenmeester is; ken- nelijk lekken er soms 's nachts paarse vlammen uit de schoorsteen.'

'Ik dacht dat hiér een heksenmeester zou moeten wonen,' zei Will, gebarend naar de uitgebrande boerderij.

'Niet alle geruchten zijn waar, Herondale, maar ze moeten al- lemaal worden nagetrokken,' zei Magnus sereen. 'We zouden trou- wens met een paar uur wel in Polperro moeten kunnen zijn.'

James zuchtte inwendig. Nog meer uren, nog meer wachten. Nog meer piekeren; over Lucie, over Matthew en Daisy. Over zijn droom.

Ze ontwaken.

'Dan zal ik jullie amuseren met een verhaal,' zei Will. 'Het ver- haal over mijn helse rit met Balios van Londen naar Cadair Idris, in Wales. Je moeder, James, werd vermist; ontvoerd door die ploert van een Mortmain. Ik sprong in Balios' zadel. 'Als je ooit van me gehouden hebt, Balios,' riep ik, 'laat je hoeven dan nu snel zijn en draag me naar mijn geliefde Tessa voordat haar iets overkomt! Het was een stormachtige nacht, al was de storm die in mijn hart woed- de nog veel feller...'

'Ik kan niet geloven dat je dit verhaal niet eerder hebt gehoord, James,' zei Magnus mild. Zij zaten met z'n tweeën aan de ene kant van de koets, want al op de eerste dag van hun tocht was duidelijk geworden dat Will met zijn weidse gebaren de hele andere kant nodig had.

Het was vreemd. James hoorde al zijn hele leven verhalen over Magnus, en nu reisden ze zo opeengepakt met elkaar. Hij had in deze dagen van reizen ontdekt dat Magnus, ondanks zijn ingewik- kelde kostuums en theatrale uitstraling, waarmee hij diverse her- bergiers schrik had aangejaagd, verrassend kalm en praktisch in- gesteld was.

'Nee,' zei James. 'Sinds afgelopen donderdag niet meer.'